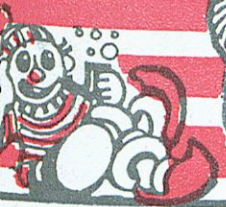
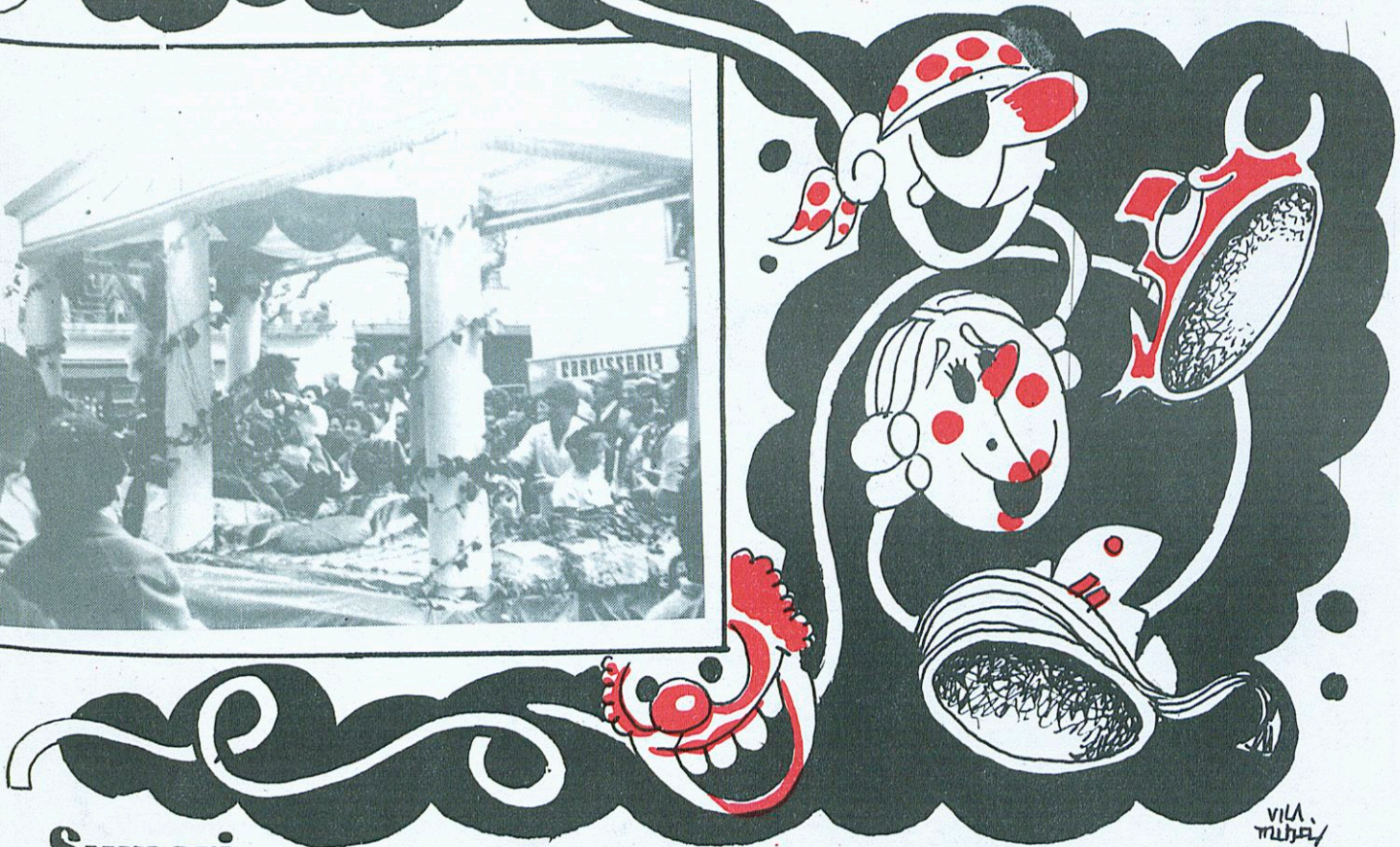
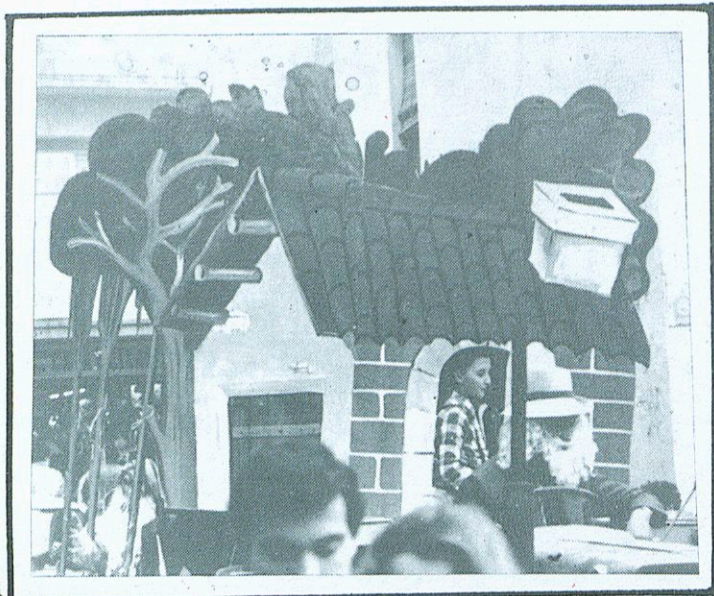

L'Escalona

MARÇ 1985

BUTLLETI CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 58

VILA
TUBA

Sumari

CONVERSA AMB FERRAN CATALÀ.- VIDA ESCALENCA: L'ESQUIROL.-
BUSTIA.- FULL OBERT.- NOTICIARI LOCAL.- ESPORT I LLEURE.- LECTURA.- FULL
INFANTIL.- ANNA.- FOTO COLLECCIONABLE, etc etc.

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **CONSELL DE REDACCIÓ:** J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Boix, D. Poch, Francesc Targa — **ART I CULTURA:** F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **ESPORT I LLEURE:** J. Vilabrú — **NOTICIARI LOCAL:** F. Guanter — **VIDA ESCALENCA:** R. Guanter — **SUBSCRIPCIONS:** D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats, tel. 77 02 04 — **ADMINISTRACIÓ:** J. Piqué, tel. 77 19 60 — **ADREÇA** Apartat de Correus, 19 L'ESCALA — C.E.R. C/ Garbí, L'ESCALA — D.L. GI-287-82 — **IMPRIMEIX:** Successor Tipografia Carreras — Girona.

BALLESTA
C/ Pintor Joan Massanet, 8

BAMBI
Avda. Ave Maria

LLIBRERIA ROSA
Plaça de les Escoles

ROMAGUERA
C/ del Pont, 24

TROBADORS
Passeig del mar, 2

C.E.R. l'Escola
C/ Garbí.

EDITORIAL *****

Qui ho havia de dir? Ja hem arribat al número 58

Molta gent, quan va començar la segona època d'aquest butlletí, ara fa tres anys, no es devia pensar que arribaríem tan lluny.

Si fèiem una mica d'història d'aquesta publicació hauríem de recular uns quinze anys endarrera, quan un grup de joves de l'Escola havien fet els primers passos per dotar el poble d'un mitjà de comunicació que suplís les deficiències informatives d'aquells moments. Precisament perquè eren "aquells moments", l'intent no va reeixir. Era perillós? Hi havia molts entrebancs? Va faltar empena? Ara tan li fa. La cosa va quedar en projecte.

Més tard, un altre grup va repetir l'intent i sortia al carrer el primer número de L'ESCALENC: dos fulls a dues cares, picats a màquina i fotocopiats. Era el precedent més llunyà d'aquest exemplar que tens a les mans i que estàs llegint.

Va passar el temps i aquella publicació mecanografiada, fotocopiada —artesanal dèiem—, però amb la intenció ben definida de ser un mitjà de comunicació dels escalencs es convertia en L'ESCALENC actual.

Del grup promotor inicial, alguns deixaven la plaça, d'altres s'hi mantenien i s'hi afegia gent nova. Es feien uns altres plantejaments, s'ampliava la temàtica i els col·laboradors, s'imprimia, s'hi introduïa la fotografia, més tard el color i —inexorablement— també la publicitat. Començava una nova època de L'ESCALENC.

Una segona època que no trencava amb l'anterior —ja que es mantenia el nom i es continuava la numeració—, però que no forçosament havia de mantenir els mateixos plantejaments.

Es tractava de fer una eina d'informació, d'opinió de crítica constructiva, d'esplai, de diàleg. Eren unes pàgines en blanc que nosaltres —tots— havíem d'anar omplint amb les nostres aportacions —les de tothom que volgués—, ja que tothom hi podia —hi pot— dir la seva. Ho hem aconseguit?

Vosaltres teniu la resposta. Vosaltres teniu la paraula.

Tot depèn de nosaltres, de tu i de cadascú, que L'ESCALENC sigui allò que volem.

Sr. Director de L'ESCALENC.

Surt a la seva digna revista i en el apartat "de MES i de MENYS" un escrit creiem MOLT MAL ENFOCAT a mes d'un dibuix en el qual un agent de l'ordre es troba dins un bar de manera molt poc correcta (segons pinta el dibuixant).

Dit article es anònim cosa que ja posa en dubte l'ètica i el bon fer de l'autor al no posar-hi el seu nom.

Els que contestem creiem que no existeix a L'ESCALA cap lloc de tan mala nota o fama on es serveixin lliurement begudes alcohòliques o drogues als menors (segons pinta el dibuix). Sopossem que serà algun lloc clandestí on aquest Sr. hi asisteix a diari, ja que la Policia municipal està per la Seguretat ciutadana així com per a vetllar i aconsellar a la joventut sobre els perills i no consumició d'aquestes dites drogues.

Aquest Sr. està obligat com a ciutadà a denunciar a la POLICIA MUNICIPAL les anomalies que pugui observar en aquests llocs, i el seu nom també quedaria ANONIM, cosa que seria més elegant i no desmereixer el digne procedir de la POLICIA MUNICIPAL de la vila de L'ESCALA.

Esperant la publicació d'aquesta nota per aclarir els maldentesos que pugui haver-hi es despedeix de Vd. sempre al seu servei.

El caporal de la Policia Municipal.
Joaquim Marca Solà.

TAN SOLS UNA INSINUACIÓ

Sembla ser que el III concurs de Play-Back d'aquest any, malgrat l'excel·lent èxit que ha assolit, ha suscitat certes decepcions i contrarietats. Seria lamentable que d'ara endavant una activitat infantil tan admirada seguís provocant amoïnament entre la gent que amb tant d'interés hi col·labora. Però siguem realistes i no intentem "demanar peres a l'om" esperant que els pares eduquin llurs fills amb la sola idea de fer-los participants o col·laboradors d'un concurs, perquè una realitat evident és que els adults que organitzem una competició saben, "a priori", que estan fomentant la competitivitat entre els participants, la qual els obre un natural interès per arribar a ser guanyadors.

Es això bo o dolent? La resposta podria ésser fruit de diferents opinions. Jo em reservo la meua ja que no vull entrar en detalls; però el meu mutisme en aquest sentit no impedeix que expressi un suggeriment com una possible solució. Crec que quan arriba el moment que per als membres d'un jurat es fa difícilíssim donar una puntuació equitativa als participants d'un concurs, perquè gairebé tots actuen bé i de manera semblant, és prudent organitzar la festa amb una altra perspectiva.

Problemes apareguts en el III concurs de Play-Back es donaren semblantment, fa pocs anys, en el concurs infantil de disfresses en motiu de la festa de Carnestoltes. Llavors, quan no es va saber qui escollir com els millors, perquè totes les disfresses eren iguals d'originals i bufones, s'annul·là la competència i no per aquesta raó la mainada dixà de disfressar-se. La festa del Carnaval Infantil a L'Escala, no s'ha deturat, sinó que segueix bé, sense crítiques molestes ni cares llargues.

Si el resultat que es pretén en una festa infantil és aconseguir la participació il·lusionada de la quitxalla perquè entengui l'objectiu de la festa, no caldrà desviar el camí de la creativitat infantil provocant possibles frustracions. Potser així s'evitarien enutjoses interpretacions, el jurat ja no estaria sotmès a probables desaprovacions perquè no es formaria i els infants i els joves col·laboradors actuarien amb més tranquil·litat i amb una cooperació ben desinteressada.

Pilar Pellicer de Gispert.

Abans de tot, i malgrat el to no massa cordial de la resposta, volem agrair al Sr. Marca el seu comunicat, (encara que no anava específicament dirigit a la Policia Municipal), donat que tot el que és diàleg —inclús mantenint posicions contraries— entenem que és positiu; no hi ha res més descoratjador que trobar-te, com ens passa sovint, la callada per resposta. Desgraciadament SI hi ha locals destinats al públic adult on hi assisteixen lliurement els menors. Aquest locals no són en absolut clandestins. Són llocs on la mainada acudeix a pilons en sessions teòricament destinades a ells, però que els adults hi participen igualment. Naturalment, al haver-hi adults, el despatx de begudes alcohòliques és obert i aleshores ¿qui controla que, efectivament, només és a aquests a qui es serveix l'alcohol?

Ens consta, i testimonis de menors ens ho han corroborat, que aquest control no existeix, i que el consum es realitza.

I això és massa seriós com perquè ho ignorem. Respecte al altra tipus de droga, no es necessita ser un expert per a endevinar els focus de distribució. Tothom sap que aquesta activitat es concentra sempre en llocs fàcilment identificables per a ser locals de concentració de jovent desvagat...

I tornem a demanar ¿No es podria efectuar un control més estricte d'aquests llocs? Apart de les mínimes de caràcter global ¿és que reben una especial atenció, que creiem que és imprescindible donat el seu caràcter peculiar?. Finalment dir-li que la secció "De més i de menys" l'elabora el col·lectiu del Consell de Redacció i que el dibuix que acompanya al comentari aHudit no té altra objectiu que il·lustrar el text d'una forma caricaturesca, sense connotacions d'altra tipus. Gràcies.

PER UNA ESCALA NETA

Arran de l'escrit publicat el mes passat a L'ESCALENC referent a la poca cura per aconseguir que els carrers de L'Escala siguin nets, m'adhereixo amb la veïna del carrer dels Horts per expressar la meua opinió al respecte:

No són uns i altres estadants de diferents carrers de L'Escala els qui es poden queixar de la manca de netedat a la vila, sinó gairebé tothom, doncs ha arribat un moment en que els excrements dels animals, principalment gossos, abunden arreu de la nostra població i això és molt desagradable.

El lema que es publica de tant en tant a L'ESCALENC: "PER UNA ESCALA NETA" per a mi no és més que una paradoxa. El dibuix que acompanya l'esmentat argument (unes deixalles a terra i un gos escampant la brutícia) ens ho confirma. Per mitjà de l'anunci s'avisava de penjar la bossa de les escombraries per evitar el risc de que els gossos que van solts pel carrer les escampin, la qual cosa indueix a suposar que els gossos incontrolats o abandonats pels seus amos. Jo opino que la principal errada en la solució del problema de la brutícia radica en la base i per tant la primera cosa que cal impedir és que els animals es passegin solts. Jo penso que si es prenguessin les mesures pertinents, tant pel que fa a la recollida d'aquests animals per part de la "Gossera de Sant Feliu de Guixols", com aplicant justes sancions econòmiques als propietaris d'aquests animals que no tenen cura dels mateixos, no s'incomplirien les més elementals normes de convivència i higiene.

Seria molt llastimós que els veïns de L'Escala es veiessin obligats a anar a la Conselleria de Sanitat de la Generalitat, a donar compte del greu problema sanitari que els afecta.

Existeix un cens dels gossos que hi ha a L'Escala? Estan tots degudament vacunats? Caldria tractar estrictament aquests punts de vital importància per a tots, no fos cas que algun dia ens trobéssim en front d'unes situacions lamentables.

Carles Gispert i Batlle.

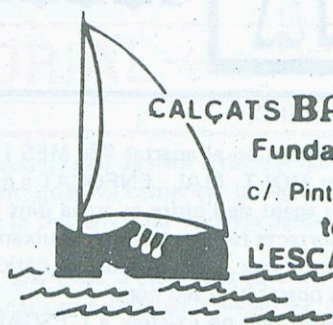
MAGATZEMS **TITÜS** S. A.

BEGUDES:

DAMM HENNINGER LA CASERA
TRINARANJUS LLET RANIA LLET LETONA
AIGUA DE VICHY AIGUA DE VILADRAU
VINS LA-VID FRUCO CODORNIU

Ctra. Viladamat A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

c/. Pintor Joan Massanet, 10

tel. 770253

L'ESCALA (Costa Brava)

MAGATZEMS **TITÜS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI —
GELATS

Ctra. Viladamat
A Palafrugell, Km. 7
Tels. (972) 77 04 04
- 508 - 584
L'ESCALA (Girona)

JOIERIA · RELLOTGERIA

J. Molinas

REPARACIONS

COPEJES I TRO'EBUS ESPORTIUS

Carrer Joan Massanet, 26
Telèfon 77 05 48

L'ESCALA

Caravel·la

SERVEI OFICIAL

MICHELIN

reparació i venda de tota classe de
càmeres i pneumàtics equilibrat
electrònic de rodes recanviats.

M. FERRER

CTRA. TORROELLA DE MONTGRI - VILADAMAT
CLOSA DEL LLOP, S/N - TEL. 77 12 64

L'ESCALA (GIRONA)

FLECA · QUEVIURES

L'ESCALA

HOTEL
RESTAURANT

NIEVES MAR
(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 - 77 03 04 - Passeig Marítim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nautica

Closa del Llop, s/n
Tel (972) 770755

L'ESCALA (Girona)

EMBARCACIONS · MOTORS · ACCESSORIS

EVINRUDE

LA BRUTICIA DELS GOSSOS

M'ha agradat molt una carta que ha sortit en aquesta revista referint-se a les brutícies dels gossos. Desgraciadament m'haig de solidaritzar amb la veïna del carrer dels Horts, sobretot després del que m'acava de passar.

Estava tranquil·lament a casa meua, quan sento lladrucs i veig que s'acosten dos gossos amb els seus amos (no era la primera vegada). Surto esverada i no tinc temps d'arribar al carrer quan veig que s'han fet "les feines" davant la meua porta i el "líquid" inclús m'entra dins de casa meua que està sota el nivell del carrer. Ja està bé!! I per acabar-ho d'arreglar, els amos ni tant sols són del nostre carrer!! El que vulgui tenir gossos, que els tingui, però que els faci fer les seves necessitats a la porta de casa seva.

Estem parlant d'higiene constantment, de millorar la netedat dels carrers i ¿que es fa respecte d'aquest cas? Es que això no és una manca d'higiene? No puc estar tranquil·la ni a casa meua? Quin dret tenen els amos dels gossos a embrotar la meua propietat i la propietat de tots, com són els carrers del poble?

Veïam si finalment s'hi possa mà en aquests abusos, i s'apliquen les mesures que convingui.

Una veïna del carrer Sant Antoni.

AJUNTAMENT DE L'ESCALA.— *Departament de serveis Socials.*
El Departament de Serveis Socials de l'Ajuntament sol·licita una persona que estigui interessada a treballar per al servei d'ajuda a la LLar, com a treballadora familiar.
Interessats adreçeu-vos als Serveis Socials dimarts i dijous de 10 a 2 o dimarts a la tarda de 5 a 9.
Igualment, a les mateixes hores, qualsevol persona interessada a obtenir aquest servei pot demanar informació sense cap compromís.

NOIS I NOIES DE 8 A 16 ANYS
Penseu en el Concurs de Poesia organitzat per L'ESCALENC. Ja sebeu que la data de clausura està fixada al 30 d'abril proper. Mireu les modalitats de participació en L'ESCALENC de Febrer darrer.

de més i de menys..

Ha passat el que no havia de passar: el que va començar essent un simple problema de canvi obligat d'ubicació del marcat per obres de sanejament, s'ha convertit en una pugna obrerta marxants — ajuntament, en la qual sembla que allò que els motiva en aquest moments a cadascú és únicament la preocupació de mantenir, per qüestions d'amor propi, inamovibles, les respectives postures. Qüestió de "puntillo" vaja! El "no afluixeu" s'ha convertit en l'expressió habitual dels partidaris en una i altra part i que evidència el que acabem de manifestar.
És una llàstima. Quan desapareix el diàleg i esdeforma poc a poc i inconscientment la visió dels objectius, les dificultats per arribar a una entesa són cada vegada més feixugues.
I, en tot això qui és realment el perdedor? Qui rep per una altra banda les clatellades? El poble, evidentment, que trobava a les "parades" articles de primera necessitat a l'abast de totes les butxaques.
Tant de bó, i així ho desitjem, s'arribi aviat a una solució justa que acontenti a tothom i no desmereixi a ningú. El poble ho agrairà.

PREGUNTEM...

- Què s'ha fet d'aquelles reunions informatives que s'havien de fer cada tres mesos per part de l'Ajuntament?
- Quan s'acabarà la Plaça de les Escoles?
- Per què no han començat en la data prevista les obres de l'Avinguda de Girona?
- Què s'està fent a la ronda del Pedrò?

Ja sabem que a l'Ajuntament s'hi pot trobar informació; també sabem que ha de sortir un butlletí informatiu. Malgrat tot, considerem que s'eviterien especulacions, rumors i comentaris, si s'ens tingués al corrent més sovint...
És per això que, una vegada més, reinterem l'oferiment de les nostres pàgines.

INGERENCIES

A partir de "La Ciutat de Déu" de Sant Agustí, la Santa Seu ha afirmat la "primacia de l'Església sobre l'Estat laïc". Tal concepció s'ha traduït, al llarg de tota l'Edat Mitja, en la lluita aferrissada entre el Vaticà i l'Emperador; güelfs i gibel·lins. Seguint aquest principi primari, el Vaticà s'ha immiscuït sempre en els afers temporals. Recentment, encara, ho ha fet exigint que els ministres eclesiàstics que integren el govern sandinista deixin el lloc que ocupen.

El Vaticà, amb el Papa al capdavant, semblen tenir la memòria curta. Obliden que sempre que han pogut, s'han interessat amb força pels assumptes terrenals tant o més que pels eternals i espirituals. Obligat per l'espai impartit, faré succintament una enumeració de fets, deixant per a una altra ocasió les ingerències de les màximes jerarquies eclesiàstiques durant la llarga Reconquesta, escapçant, —es passa a la dreta i crucifix a l'esquerra—, cranis musulmans els que, amb els perseguits jueus, ens donaren, aleshores, lliçons de civilització.

Durant el regne de Carles I, governaren el Principat i els comtats de Rosselló i Cerdanya, l'Arquebisbe de Tarragona, dos anys; el Prior de Castella, un any; el Bisbe de Sigüenza i Arquebisbe de Saragossa, 14 anys; el que seria famós jesuïta Sant Francesc de Borja, 4 anys, enviat expressament a Catalunya per acabar amb el bandolerisme. Aquest fou molt dur en la repressió; deia que "preferiria penjar-ne cent que no pas que en morissin mil per culpa seva". Era molt pietós: feia dir 30 misses per bandoler que enviava a l'altre món.

Durant Felip II, fou Virrei del Principat el Prior de Castella de l'Ordre de Sant Joan, 9 anys. Durant Felip III ho foren l'Arquebisbe de Tarragona, un any; el Bisbe de Tortosa, un any escàs; sota Felip IV, el Bisbe de Barcelona, 4 anys; el Cardenal Ferran d'Àustria, germà del Rei, un any. I el Bisbe de Barcelona, en 1640. El mateix Pau Claris, home fort de la sublevació, era Canonge de la Seu d'Urgell. Com que no tots els virreis nomenats eren catalans, prengué cos l'expressió "volem Bisbes catalans".

Situem-nos d'un salt a la nostra història recent. Ningú no pot ignorar que els Bisbes espanyols, amb Pla i Daniel al davant, beneïren la insurrecció franquista; alçaren a la categoria de "Creuada" la matança de germans espanyols, per a "INRI" d'Espanya i de la humanitat. No és això immiscir-se en els afers terrenals? Es cert que no en suten amb les mans buides, ja que amb llur presa de posició política es crearen prebendes i beneficis. Alguns foren Procuradors a "Cortes" el que els permeté amistançar-se amb els encimballats espècimens de la decadent "aristo" espanyola i còmplices.

Tot ens indica que el Papa actual segueix per aquest estímul; del contrari desautoritzaria la intromissió permanent del Cardenal Glemp en els afers interns del govern comunista polonès que de tota evidència no li agrada; segurament que en preferiria un altre més dòcil a les seves imatges i dependència; respectable punt de vista si ens atenem al dret d'opinar. Però d'això a erigir-se en campió d'oposició al govern actual polonès hi ha una enorme distància.

La Santa Seu no deu ni pot exigir que els eclesiàstics nicaragüenys deixin d'aportar llur llum a l'obra de regeneració econòmica, cultural, social i tecnològica que necessita Nicaragua i, amb aquest, els altres pobles de l'istme americà. Representaria tant com voler oblidar del tot (i aprovar pel silenci) la col·laboració dels Bisbes espanyols a la dictadura franquista que mai ha condemnat, que jo sàpiga, obertament. Entossudir-se en fer el contrari seria com aprovar el joc fariseu d'allò dels dos pesos i dues mesures.

J. Dunjó

LLIBRE DEL CONSULAT DE MAR

Ara que ha sortit el tercer volum de l'edició crítica del "Llibre del Consolat de Mar", crec és notícia que "l'Escalenc" en parli. I l'interès local ha d'ésser doble, per una part com poble català que és i per altra part com a poble que ha tingut comerç marítim. Tothom coneix el gran desenvolupament dintre el Mediterrani que va tenir el català a partir del segle XIII; bé doncs aquest desenvolupament no era pas per casualitat, dintre tot esplendor hi ha una o moltes eïnes que fan que l'èxit hi sigui; una d'aquestes eïnes era l'ordre que vàren condensar dintre el "Llibre del Consolat de Mar".

Des relacions mercantils dintre el Mediterrani hi eren i molt fortes. I aquestes relacions no era solsament allò de dir "jo compro i pago i tú vens i cobres"; molta problemàtica; portava situacions imprevistes o no massa ben contractades. Quins preus podia cobrar l'armador i era el comerciant qui se'n feia càrrec de les possibles averies o del naufragi? I si l'embarcació era de tres o quatre socis, com es feia per haver-hi acord? I si un mariner resultava mort, qui pagava? Tot un potencial de imponderables eren reglamentats a fi i a efecte de solucions pacífiques.

Asociacions mercantils i Tribunals vàren ésser creats. Els jutges eren anomenats cònsuls. I encara que per fer les recopilacions del "Llibre del Consolat de Mar" es va tenir en compte la poqueta cosa que havia de segles anteriors. La major part vàren ésser costums que eren respectades com a costum i vàren ser escrites dintre del llibre i amb una millor força que abans no teníen, el Tribunal s'encarregava de fer-ho acomplir.

Totes aquestes costums vàren ésser un instrument que va ésser acceptat mundialment; quelcom que va néixer a Catalunya i que va a servir per solventar les relacions que teníen la gent d'el mar de tot arreu del món. Ha sigut la millor aportació de Catalunya a tot arreu. El "llibre del Consolat de Mar" és el gran presumir de Catalunya a nivell mundial. Cap nació hi ha que per reglamentar la qüestió marítima no hagi tingut a la mà l'esmentat llibre.

I ací a l'Escala tenim l'etern Alfolí de la Sal. I dintre aquest Alfolí, la sal arribava per mar i coneixement hi era del "Llibre del Consolat de Mar". Si la sal provenia de Barcelona, posem pel cas, i el vaixell s'enfonsava a la Punta de Montgó, qui era el que tenia de pagar la sal, no era el mateix que si l'enfonsament del vaixell hagués sigut per una maniobra quasi voluntària del patró d'anar-se establir contra la penya o si la causa era el mal temps o la defectuosa disponibilitat de la nau. Per saber quí tenia de pagar la sal, era el "Llibre del Consolat de Mar" allà, anant cercant, trobava quelcom de resposta.

Curiós que no hagués quedat com a nominació d'aquesta casa gran el nom de Consolat de Mar i no el de Alfolí de la Sal. I es que aquesta darrera nominació es quelcom contrària al presumir de Catalunya respón a una política contrària a la d'avui dia. Si avui les competències són donades des de Madrid a la Generalitat, l'Alfolí de la sal és un exemple del camí al revés d'un anar xuclant competències de Catalunya des de Madrid. Millor elegància històrica hagués sigut "Consolat de Mar" i no Alfolí de la Sal; encara que aquesta ancestral mansió tindrà sempre el mateix nom, si oficialment es canviés el nom del carrer Alfolí pel de Consolat de Mar seria corregir un error històric local.

J.R.

FILOSOFIA DE LA PROPINA

Jo sóc dels que penso que la propina és una institució anacrònica, detestable, estúpida, arbitrària i degradant. Però també sóc d'aquells tanoques que no saben girar els talons sense donar-se. Suposo que aquesta raça candorosa és la més abundant.

Anacrònica, perquè inventada per plutocràcies i que la plutocràcia és sinònim d'esclavatge. Durant segles, la propina ha estat un artifici patronal per a escatimar salaris; es pot dir que aquesta astúcia no ha pas desaparegut del tot avui en dia; afortunadament, l'existència de convenis socials i la vigilància sindical fan que el salari supleixi l'equilibri "jornal-gratificació".

Detestable, perquè és una angoixa de tímids i un plaer de fanfarrons; perquè és (o hauria de ser) humiliant pel que la rep; perquè és (o hauria de ser) vergonyosa pel que la dóna, ja que és un fest de preponderància.

Estúpida, perquè ha esdevingut una acció sistemàtica que es fa inclús si el servei ha estat banal o execrable.

Arbitrària, perquè és discriminatòria: és que se'n dóna a un guàrdia urbà per haver-vos indicat una adreça sol·licitada?; o a un (a) oficinista de Correus o de l'Assegurança Social?; o a la nena que us ven un parell de sabates; o al que us dona el tiquet d'entrada a l'autopista; En canvi, se'n sol donar a un barber, a un camarer, a un taxista o al que us fa el ple a la gasolinera... Cap inconvenient en que se'n doni, per exemple, a un camàlic d'estació no assalariat o a un vailet que us ha fet un favor.

Degradant, perquè sovint és donada per un pobre jornaler guanyant potser menys que el que para la mà; perquè és

freqüentment suborn o compra de privilegi: aquell que dóna més (perquè pot), és tributat d'un millor servei o beneficiari d'una prioritat; el que dóna poc (perquè disposa de poc) o el que no dóna res (perquè no pot o perquè no li dona la santa gana de cedir), serà molt probablement gratificat d'una llambregada malvolent, quan no d'un mot insolent.

Degradant, encara, pel que l'accepta, incitat a manifestar el seu agraïment, fent, —com un captaire o com un esclau—, una indigna reverència al "senyor i mestre" que li allarga paternalment el panís.

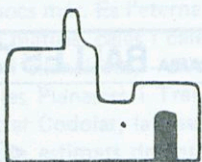
Pel que em concerneix, sempre, en tals ocasions, m'haig de demanar si he de donar i quant he de donar; és, per mi, un instant de turment; inclús si sé que, versemblantment, no posaré més els peus en aquell establiment i de que tinc cerebral aversió als gorrers.

La propina separa més que no apropa als dos protagonistes, suggerint irrisistiblement la repel·lent antonímia "dominació-submissió".

Faríem més bé de portar un pom de roses i, si estem satisfets d'un servei pel qual el "servidor" ja està remunerat, distribuir-les una per una a cada ocasió presentada. I acabar amb aquest hàbit estrambòlic de propinar, sobretot si la minuta comporta la menció "servei comprès".

Tot i desitjant sincerament que a tots aquests treballadors se'ls retribueixi degudament a fi de què no facin pagar llur malhumor al client abocant-li la samfaina damunt dels pantalons, jo crido: a baix aquest ignominiós invent dels opulents! A baix aquesta quasi-imposició farisiaca! A baix la propina!

Saderra.

RAFAEL MORENO i GARCIA

Agent d'assegurances Col·legiat
GRUP CATALANA - OCCIDENT

Tel. 77 08 71 - Port d'en Perris - L'ESCALA

RAFAEL MORENO i GARCIA

CONSTRUCTOR D'OBRES
Venda de parcel·les "Jardins del Pedró"

Tel. 77 08 71 - Port d'en Perris - L'ESCALA

JOPA

nautica
Closa del Llap. s/n
Tel (972) 770755
L'ESCALA (Girona)
EMBARCACIONS - MOTORS - ACCESSORIS

EVINRUDE E

SERVEI OFICIAL

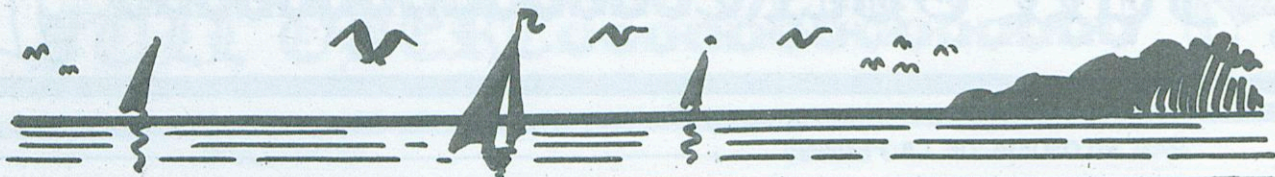

MICHELIN

reparació i venda de tota classe de
càmeres i pneumàtics equilibrat
electrònic de rodes recanviats.

M. FERRER

AV. DE MONTORI, 11 - VILADAMAT
TEL. 77 12 64
L'ESCALA (GIRONA)

ESTUDI I SERVEI

ASSESORIA EMPRESARIAL

Carrer del Port, 28 - L'ESCALA - Telèfon: 77 10'23

Àrea laboral i social - Aspectes fiscals de l'empresa
Assessorament jurídic-empresarial - Contabilitats
Gestions de tota mena - Assegurances

Jaume BATLLE PAGÈS
Agent Col·legiat d'Assegurances

FERRETERIA

GUILLOT

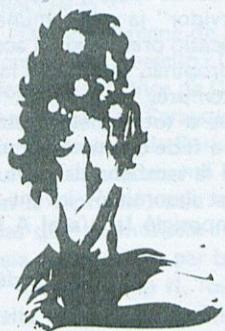

PINTURAS
i
JARDINERIA

c/ del Mar 6
Tel. 77 04 88

L'ESCALA

DISCOTECA ACUÀRIUM

HO EL RESTAURANT
DOPMUP

Hostal «El Roser»

Restaurant

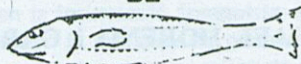
* *

HOSTAL MIRYAM

HOSTAL REINA

COMPLETE BATHROOM / BAÑO COMPLETO
SALLE DE BAINS COMPLETE / MIT BADERAUM
ESPECIALITAT EN PEIXOS I MARISCOS
Calefacció Central - Aire acondicionat
Parking Particular - Obert tot l'any
Darrera l'Església, 9 L'ESCALA
Tels. (972) 770219 / 770977 Costa Brava (Girona)

ANXOVES DE

L'ESCALA

MAGDALENA SUREDA

Tel. 77 01 46

CENTRE D'ESPECÍFICS

FÓRMULES MAGISTRALS

ROSA-MARIA BALLESTA

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75
L'ESCALA Alt Empordà

AGRUPACIÓ FLEQUERA EMPORDANESA S. A.

Carretera de Viladamat a Palafrugell s/a

Telèfon: 77 00 81 L'ESCALA

G FINQUES GUANTER

ASSEGUANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avinguda Ave Maria, 7

L'ESCALA

Tel. (972) 77 02 72

VIDA ESCALENCA

REPRESQUEM LA MEMÒRIA

RICARD GUANTER

JOSEP ESQUIROL, FOTOGRAF.

Quan avui dia girem la vista enrera per tal de saber com era L'Escala fa uns anys, hem de recórrer, sens dubte, al treball fotogràfic —del poc que ens queda— d'en Josep Esquirol.

Les parets de moltes cases i locals públics de la vila es troben adornades amb les típiques vistes escalenques de principi de segle, obra del nostre artista.

No hi hagué recó ni reconet, plaça ni placeta, carrer ni carreró del nostre poble que no quedessin plasmats en les plaques d'aquell excel·lent i incansable fotògraf.

L'Esquirol fou un artista autèntic, un enamorat de la fotografia, i més encara, de L'Escala, nom aquest que donà a conèixer als quatre vents, tot i les limitacions pròpies de l'època.

Coincidint amb el bateig de la costa gironina per part del periodista Ferran Agulló, a la qual imposà el nom de "Costa Brava", l'Esquirol es convertí en un dels seus grans propagandistes. Es pot dir que fou el primer propulsor a L'Escala i comarca costera de l'encara llunyà fenomen turístic, donat a conèixer a tot arreu les bel·leses de les seves platges i cales.

Amb la màquina i el trípode sempre a coll, tal com l'esquirol, l'animaló que apareix dibuixat en el seu "ex-libris", anava infatigable d'un lloc a l'altre, no sols per indrets de L'Escala, sinó per tota la Costa Brava i terres endins, fent cas omís de les rialletes i bromes que tot sovint havia de suportar de persones que no comprenien el valor del treball que aquell home, baix i reforçat, feia de cares al dia de demà. Només ho comprenia ell i uns pocs més. Es l'eterna cançó de sempre.

Les platges, cales i caletes que ens envolten, aleshores feréstegues i silencioses, —el salt de la Deua, l'Illa Mateua, el Salpatx, les Planasses i Trencabraços; el Portitxol, La Creu i les Coves; el Codolar, la Casa Gran i la Timpa, i tants i tants altres llocs tan estimats de tots nosaltres, la relació dels quals seria inacabables— ens han arribat a les nostres mans autèntics i veritables com eren en la realitat, gràcies al gran oportunisme de l'Esquirol.

També gràcies a ell tenim notícies gràfiques del dur treball d'aquells braus mariners els quals, desafiant moltes vegades les forces de la natura, es feien mar endins, mentre estenien sobre les aigües el gran velam, dient adéu a la Punta, al Salvavides i a la Casa Gran, perdent-se de vista, tot seguit, els uns amb els altres.

O bé ens perpetuava el desmallar de les peces, una vegada els pescadors havien arribat a casa, mentre la platja restava coberta de les naus de blanques veles que reposaven després de l'atrafegat viatge.

I quan el poble s'engalanava de festa i les carrosses carnavalesques s'obrien pas pels estrets carrers de la nostra vila, allà hi havia l'Esquirol, sempre oportú, seguint dia a dia el pols de la població.

Ens ho confirmen, una vegada més, que fou així, les imatges d'aquelles dones escalenques rentant la vogada al safareig públic de L'Escala, al costat de l'escorxador; les imatges dels nois i noies, petits i grans, anant i venint de la Font amb llurs càntrics d'aigua; les dels cabrers venent la llet en els carrers des del braguer de les cabres; les de les dones venent el peix davant de Can Tetes, avui la casa de la senyora Roser Sureda, etc, etc.

El treball de l'Esquirol es convertí en un veritable arxiu històric de la població, que ell en vida sapigué classificar molt bé. No fou el seu un treball esbojarrat, sense ordre ni control. Tot al contrari, l'agrupà en col·leccions, entre les quals esmentarem les principals:

*Costa Brava,
L'Escala,
Ruïnes d'Empúries,
Ruïnes i Excavacions d'Empúries,
Objectes trobats a Empúries.*

Una obra important seva fou el llibre que edità en castellà l'any 1920 i que venia al preu de dues pessetes, titolat: **GUIA ILUSTRADA DE LAS RUINAS DE AMPURIAS Y COSTA BRAVA CATALANA.**

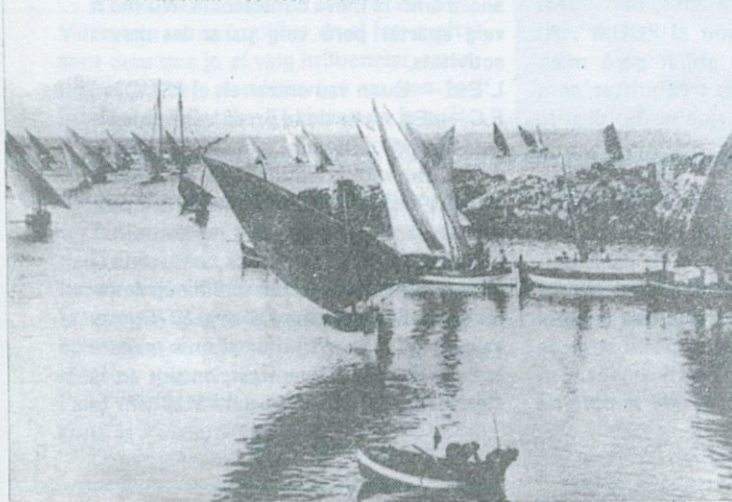
El llibre el dedicà a la Junta Organitzadora de les Excavacions d'Empúries, al front de la qual s'hi trobava l'eminent arquitecte i gran propulsor de les excavacions, en Josep Puig i Cadafalc, essent l'encarregat de les obres l'Emili Gandia.

Gràcies al famós diari d'en Gandia, escrit amb una gran escrupulositat, s'ha pogut saber el naixement i primers anys de les excavacions empurienques, al qual, donant proves de la seva gran formació cultural, hi assistí l'Esquirol, amb la seva màquina i el seu trípode, reflectint-ho tot en aquest llibre que ell edità, amb text del seu bon amic i en aquella època Inspector de les excavacions, Manuel Cazorro.

Algú potser es dirà que oblidem una de les millors obres fotogràfiques de l'Esquirol, per no dir la millor, com foren els seus famosos, aquí i a tot arreu, Caps d'Estudi i Llops de Mar. No, no ens en descuidem. Es que passa el mateix que en els bons àpats, que es guarda el bó i millor per al final, i com que considerem que els Caps d'Estudi és l'obra mestra de l'Esquirol, és per això que ens ho hem reservat per a les postres.

Però com que ja he esgotat l'espai del que dispo, si us sembla bé, ho deixarem per al proper mes. Fins llavors.

LA ESCALA SURTIN A PESCAR SARDINA

CONVERSA AMB...

Ferran CATALÀ i PORTELL, que es defineix a sí mateix com "un mal paleta, un polític nat i un gran aficionat al cant", és un home extrovertit i simpàtic que no para d'organitzar grups de cant, amb gent diferent però, sempre, amb el mateix nom.

L'Escalenc.— La vostra família era de pescadors?

Ferran Català.— No, tant el pare com l'avi eren paletes. I jo, per desgràcia, també en vaig ser, i, dic per desgràcia, perquè no hi vaig tenir mai afició. Això ha fet que sempre hagi sigut un mal paleta.

L'Esc.— Quin any va néixer?

F.C.— Vaig néixer l'any 1917. Als onze anys vaig deixar l'escola per anar a guanyar-me les garrofes, ja que erem set germans.

L'Esc.— Vàreu treballar de paleta?

F.C.— Primer vaig començar a treballar a ca la Sra. Carmen Delàs, d'Empúries; li feia la compra i li arreglava el jardí. Vaig estar-hi un any. Després vaig anar a la fonda Sureda de "botones". Anava a esperar el cotxe de la Sarfa i portava les maletes dels viatjans de comerç, que eren els únics que viatjaven en aquella època. També ajudava a la cuina, feia llits, rentava plats, feia de tot... hi vaig treballar dos anys, i després sí, ja vaig començar a fer de paleta, tenia catorze anys; només vaig deixar la paleta els anys que vaig estar a Barcelona. Al quedar viuado vaig venir altra cop a l'Escala, i vaig tornar a fer de paleta.

L'Esc.— Com va ser que us interessessiu per la música? Com va començar?

F.C.— Bé, la música és la meua vocació. Com vaig començar?, no ho sé; a vuit anys ja cantava per guanyar un moniato cuit. A casa havíem passat molta fam. Tothom en passava en aquells temps, però nosaltres erem molta colla... Com us deia, els veïns que se la passaven un xic més bé que nosaltres feien moniatos a la brassa, jo els cantava alguna cançó i ells m'en donaven un, això em va salvar, sinó potser seria mort. I si us he de ser franc, el meu vici, perquè més que hobby és un vici, ha sigut sempre el cantar. M'ha costat molt i m'hi he gastat diners, és amb l'única cosa que m'hi he gastat cèntims a gust. I això que comprenc que no estic dotat per cantar. No tinc l'orella fina com veig que tenen els altres, només tinc gust i vocació. En canvi, estic dotat per ser un gran polític, vaig néixer amb uns dots naturals per ser un gran polític, i no ho he sigut per manca d'instrucció i de vocació; de música tampoc no me'n va ensenyar ningú, ho he après tot sol.

Sóc entès en política perquè tinc dots; per ésser un bon polític s'ha de ser un gran observador, un bon psicòleg, i s'ha de ser pensador, i amb aquests dots s'hi ha de néixer.

L'Esc.— A partir de quan vos us adoneu que sou un home polític?

F.C.— Mireu, des que em van fotre a la presó. Jo, per ser tan pobre, sense cap educació política, era antiburgès, crec que és lògic. La meua tia Pepita era anarquista. Quant tenia catorze anys, anava a casa del meu avi i la tia Pepita em va iniciar en llegir novelles ideals, després novella lliure i més tard a Frederica Montseny, en Frederic Oroles... Els anarquistes d'aquí em proporcionaven gratis aquests llibres. Les teories eren molt boniques, qui no s'enamora de l'anarquisme tal com l'escriuen? Era una teoria molt bonica en els llibres, però no podia ser. Això és molt semblant amb el que passa amb el cristianisme. Les doctrines de Crist són molt boniques, però n'hi ha gaires de cristians que es comportin com un verdader cristià?

L'Esc.— Diuen que va anar a la presó, i allà va tenir consciència de polític. Com va ser?

F.C.— Quan vaig adonar-me de que l'anarquia era una utopia, em vaig il·lusionar una mica amb el marxisme; quan va començar la guerra jo no era pas militant, era simpatitzant, veia que era una cosa que podia ser, que es podia realitzar. No era una utopia. Com és natural no vaig voler anar a fer guàrdies, em va semblar que els que estaven aquí i requisaven no feien res per guanyar la guerra, per vèncer al feixisme. Jo vaig anar voluntari al front. Vaig passar un temps a les milícies, es van disoldre, després vaig incorporar-me a l'exèrcit popular, i a l'escola naval de Cartagena, d'on vaig sortir de tinent; al cap de poc temps van ascendir-me a capità, es veu que era bo o que potser no n'hi havia de més bons, no ho sé... Al acabar la guerra cap a un camp de concentració, com molts de l'Escala; vaig declarar que era oficial i em van posar a la presó; tot seguit consell de guerra sumaríssim d'urgència i em demanaven trenta anys, per "idees extremistes y afiliació al POUM". Al POUM hi vaig estar afiliat però m'en vaig sortir perquè eren troxquistes, com els del PSUC, encara que no ho diguin. Doncs bé, vaig estar quatre anys a la presó ja que vaig sortir per indults. Quan ens van indultar a nosaltres ja es veia que els alemanys perdien la guerra. Els franquistes van veure que els nazis perdien i van corre a indultar presos, per tal d'estar bé amb els aliats, ja que les presons estaven plenes. Els quatre anys de presó em van marcar políticament. Em van situar en un lloc al que sempre he

estat fidel. Sóc fidel al comunisme perquè no veig cap altra cosa millor.

L'Esc.— En sortir va començar a militar en algun partit?

F.C.— No, s'em va presentar l'ocasió, però ja no hi havia res a fer. Jo no era pas partidari del que deia la Pirinaïça. Des de fora d'Espanya era molt bonic... però nosaltres no hi teníem res a fer, era amb el temps que es podia fer alguna cosa. Jo llavors ja veia que si, algun dia, ens podíem alliberar del franquisme, l'ajuda havia de venir de Rússia i estic convençut que ha vingut. No ha dit ni fet res, sinó que és el contrapès, l'equilibri de forces.

L'Esc.— Digueu-nos quan va començar a militar de nou.

F.C.— Jo, a la presó, ja em vaig identificar com a comunista de la III Internacional, però no del POUM, perquè durant la guerra l'únic país que ens va ajudar va ser Rússia, els tanços, els canons, els avions que hi havien al front, eren russos. Doncs per què aquesta campanya tan desenfrenada, tan inconscient contra Rússia que feia el Poum? Això no em va agradar i me'n vaig anar. Però no ho vaig fer públic, em semblava que era una traïció. Arrel dels fets de maig de l'any 1937, el POUM va ser perseguit, va ser quan varen matar en Nin, i em va semblar que tornar-me contra seu, en aquell moment era una cosa mal feta que no anava amb la meua consciència. No me'n vaig apartar però vaig parar les meves activitats.

L'Esc.— Quan va entrar en el PSUC?

F.C.— En sortir de la presó van venir els del POUM, ens van trobar al Passeig, doncs era molt perillós, i ja els hi vaig dir que no, que jo era comunista i pro-Rússia. Durant el franquisme no he militat mai. Tothom em tenia per comunista, i jo no me'n amagava, per què havia de tenir carnet? Fins cap a l'any 1975, que vaig començar a militar d'una manera activa i ho vam organitzar, encara en la clandestinitat. He sigut del PSUC fins fa

uns quatre anys, al organitzar-se el FCC que m'hi vaig apuntar.

L'Esc.— Ara, parreu-nos del vostre hobby: el cant.

F.C.— Jo he cantat tota la vida. La primera vegada que em vaig adonar des que sé fer el segon, per intuïció, va ser quan tenia catorze anys, amb en Josep Sagàs, que ja és mort, a.c.s., cantant "Caminito".

De molt jove, abans de la guerra, cantava amb en Pere Sastre, en Sidon i en Pelaio del Poble Sec. Cantàvem al carrer, no teniem pas cèntims per anar al cafè. Quan més ens podiem lluir era quan anàvem a fer serenates a les noies que ens semblaven les més guapes, això és molt relatiu: (ara m'he adonat que totes les dones ho són de guapes). Anàvem a les noies amb les que teníem més amistat, més preferència, fòssin guapes o no. Disfrutàvem molt cantant, anàvem tot l'any a fer serenates. Els veïns no es van queixar mai, al contrari ens deien que hi tornessim.

L'Esc.— Quin és el primer grup organitzat que va formar?

F.C.— El primer grup seriós va ser l'Oreig de Mar. Però, primer, hi va haver la Coral. La Carme Hereu, la meua dona, era una màquina de cantar perfecta. No tenia molta veu però cantava perfectament, aprenia les cançons amb una senzillesa espantosa i era el màxim de fidel al to. En Pere Sastre cantava de baix, ella cantava de primer i jo de segon i l'avi Xaxu, que ja era molt vell, ens acompanyava amb la guitarra amb una perfecció impressionant. Aquest va ser el primer grup una mica organitzat i és amb aquest grup que anàvem a cantar les Rondalles que organitzava en Piqué per Carnaval. Cantàvem durant tot l'any allà a on ens ho demanaven, de franc; només vam cobrar en un lloc, a La Bisbal; deu duros. Aleshores, nosaltres erem joves, de la gresca, parlo de l'any 1947 més o menys, disfrutàvem molt... i fèiem molts àpats de franc... Més tard, al venir en Viñas aquí a l'Escala, va voler muntar una Coral, i és clar, va anar a trobar al grup de joves que hi havia al poble que ja cantava: A la primera reunió ja li vaig advertir que jo no creia en Déu i que no aniria a cantar a l'Església, ni cantaria cants religiosos. Ho va acceptar. La Coral es va dir "Oreig de Mar".

A resultes de penjar els hàbits Mn. Viñas, em varen implicar en el fet, molta gent creu que jo el vaig influenciar, quan potser va ser al contrari, i em van fer marxar de l'Escala. El tinent de la guàrdia civil em va cridar i recordant-me que jo estava en llibertat condicionada ve dir-me que era millor que marxés. Al venir a Barcelona, al cap de tretze anys, i degut a la mort de la meua dona, no trobava res que m'aconsolessés, i el cant va ser la terapia que més va ajudar-me. Vam començar en Llucià, el meu germà i jo mateix, que els ensenyava. Era cap a l'any 1964. Cantàvem entre altres cançons la Pàtria, Record de l'Escala, amb

un arranjament que vaig fer jo, La cançó dels pastors... d'havaneres només en cantàvem un recull que havia après de petit, que no té nom i encara el cantem. Més tard s'hi va afegir en Ferrés. Cantàvem allà a on ens demanaven i així vam començar a sortir a cantar a fora, fins i tot vam anar a cantar a Madrid. Erem l'únic grup organitzat que hi havia a la Costa Brava i potser a tot Catalunya. Anàvem a Calella, a Llafranch, a Palafrúell, a Palamós, i el grup anar agafant nom. Vam fer una cantada a Calella, crec que és la segona, de la que tinc una placa commemorativa dedicada a l'Oreig de Mar, que és com ens deiem llavors. Després, devia ser cap a l'any 1972, els altres components del grup van dir que era més comercial "Els Pescadors", i com que això tant em feia, vaig estar d'acord amb el canvi de nom. El que cal és cantar bé, no el nom. A partir de la cantada de Calella vam agafar anomenada, ens varen sortir cantades que no podíem fer, ja que tots treballàvem en altres coses. Fèiem les que podíem, i el Banc Condal ens va demanar de gravar un disc, en el qual també hi va participar la Pepita Bruguera. Després de gravar el disc jo vaig separar-me dels Pescadors i vaig muntar l'Oreig de Mar, que en principi, estava format per en Pere Sastre, en Teo i jo; més tard en Pere Sastre i en Teo van plegar, i llavors van venir els de Girona per tornar a organitzar-ho, ja que havien trobat un tenor. Ara el tenor és de Cassà

es diu Cruañes, és molt seriós, canta bé en sap. També formen part del grup en Xavi Falgarona, en Ramon Manen, que a més toca la guitarra, i de contrabaix l'Enric Basses, que també és de Cassà. Es a dir som cinc. Ja hem anat a Cantar a Torrelles de Llobregat i a Sabadell; a l'Escala hi hem cantat els passats dies 22 i 23 de febrer.

L'Esc.— Quan va començar a assajar amb el nou grup?

F.C.— Doncs mireu, vam començar de va de bó, a mitjans del proppassat mes de novembre, amb un règim d'assaig molt intensiu, n'hem fet fins i tot que han durat cinc hores. Per dedicar-se al cant cal molta il·lusió per superar-se cada dia, sino és millor plegar.

L'Esc.— Ara ja esteu enregistrats com a "Oreig de Mar"?

F.C.— Ara sí, el grup ja està a nom meu. Estem inscrits com a grup d'havaneres i cant populars, ja que això és el que cantem.

L'Esc.— Per què dieu sempre al cel sia, gràcies a Déu... si dieu que no hi creieu en Déu?

F.C.— Quan dic això no és que vulgui fer burla de l'existència o no existència de Déu, sino que vull fer us de les expressions que tenien els nostres vells, la seva manera de dir. Cinquanta anys endarrera tothom ho deia, i n'hi havia que no hi creien pas en Déu.

RODOMA.

Oreig de Mar de l'Escala

TENIR ELS DINERS A LA VISTA I AMB MÉS INTERÉS

Aquest avantatge d'obrir al vostre nom un Compte d'Estalvi. El Compte d'Estalvi és el dipòsit a la vista de millor retribució. Vos podeu disposar dels fons a qualsevol moment, com en el compte corrent però cobrant interessos més alts. A més, presentant la libreta poden disposar dels fons a qualsevol lloc diferent al que teniu domiciliada la libreta. L'Hispano s'ocupa de portar vos la comptabilitat i els apunts de la libreta, sota la seva supervisió. Sucursal a L'ESCALA Carrer E. Serra

Tels 77 09 21 77 09 24

Banco Hispano Americano

Dolfo Costals

Constructor

c/ del Port. 61

Tel. 77 04 73

L'ESCALA

"la Caixa"
també hi vol ser present

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Plaça Victor Català 9

L'ESCALA

BANCC
BANCOTI
BANCOTRAI
BANCOTRANS
Banc Comercial Transatlàntic
L'ESCALA

Casa Central: BARCELONA
MÉS DE 90 OFICINES A ESPANYA

Lindan

ELECTRODOMESTICS

Servei TV garantitzat
A. PRADO Tel. 77 04 90

Plaça de les Escoles

L'ESCALA

SASTRERIA

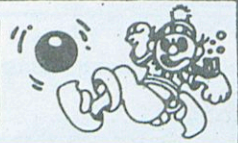
Vilabrú

CASA FEIXAS

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, SANITÀRIES I CALEFACCIÓ
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

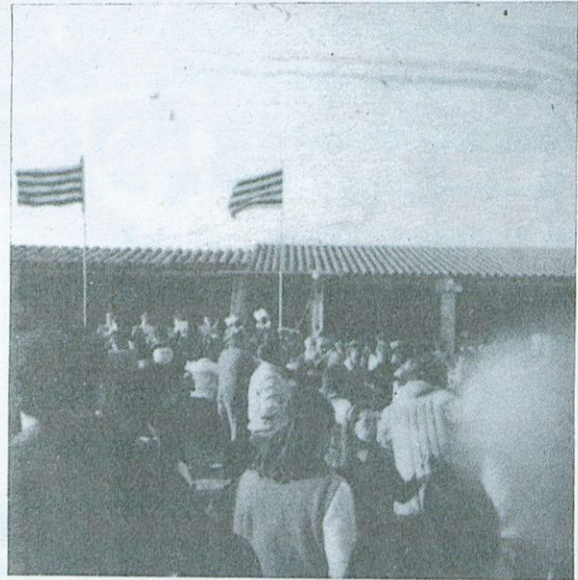
Plaça Victor Català, 17 Telèfon 77 01 99
L'ESCALA (Girona)

SARDANES

L'audició del mes de febrer, va tenir lloc a la Platja, per la cobla Foment de la Sardana, el dia de Carnaval, al migdia, quan la festa es trobava en el seu punt culminant, amb l'acabament de la rua i l'engrescadora sardinada fent tot plegat que es reunís a la nostra Platja una d'aquelles aglomeracions que converteixen aquestes festes populars amb uns extraordinaris espectacles. Com deiem el mes passat l'Agrupació Sardanista Avi Xaxu, va tenir al seu càrrec l'organització de la 61.ª Trobada de les Comissions d'Aplecs de les Comarques Gironines. Es celebrà el dissabte dia 23 de febrer al Restaurant Nieves Mar i fou un èxit en tots els aspectes. En total foren 165 els assistents al sopar, essent-hi presents diverses autoritats. Mentre anaren arribant les comissions de les diferents poblacions les nou Pubilles de la Sardana de l'Escala, totes elles amb la seva banda acreditativa, oferiren a les senyores una flor amb una cinta catalana i una vegada tots reunits l'alcalde de la vila, en Rafael Bruguerà obria l'acte amb unes paraules de benvinguda i desig de bona estada. Després de sopar tots els assistents foren obsequiats amb un potet d'anxoves i ans de donar començament a l'ordre del dia de la reunió, que va ser portada sempre pel president de l'Agrupació —l'Albert Batlle de Lloret— feu un breu parlament el Sr. Albert Juanola, representant a l'acte de la Exma. Diputació Provincial, per a continuació seguir l'ordre del dia, amb l'aprobació de l'acta de la reunió anterior i el repartiment de les guies d'Aplecs de 1985. L'Albert Batlle, feu un petit parèntesi per resumir la reunió que a la tarda, havien tingut els presidents de les comissions de les comarques de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, amb el Sr. Antoni Anguela, cap de serveis de Cultura Popular de la Generalitat de Catalunya, passant tot seguit la paraula al Sr. Anguela a fi de que el presents coneguessin per ell mateix, les gestions i treballs que es porten a terme encaminades a aconseguir que TV catalana ofereixi un programa setmanal dedicat a la sardana. Després continuà el Sr. Batlle, per exposar les reunions a celebrar per tractar de la problemàtica dels Aplecs, així com que la propera Trobada ha de tenir lloc a Girona, el mes de juny, passant seguidament a precís i preguntes per, posteriorment el Sr. Joan Saqués, cap dels Serveis de Cultura de la Generalitat a Girona, amb unes justes i emotives paraules donar per acabada la reunió. Com a cloenda de l'acte el grup escalenc "Oreig de Mar", va oferir una cantada de sardanes, havaneres i cançons populars.

L'audició del mes de març, se celebra ja fa sis anys a Cinc Claus i va tenir lloc el diumenge dia 10, amb el Cinquè Concurs d'arrossada i l'audició de sardanes, a 2/4 de cinc de la tarda, interpretada per la cobla "Costa Brava". La inseguretad del temps dels darrers dies feia pensar que potser no tindriem una diada gaire bona, però hem de dir que malgrat el provençal, no gens agradable, com que feia sol, buscant un bon recer per preparar i menjar l'arròs no s'hi estava gens malament. Creiem que tothom s'ho va passar be de veritat, al menys les cares alegres i els comentaris favorables així ho donaven a entendre. A la mitja part de les sardanes, com ja estava anunciat, va tenir lloc el sorteig de l'obsequi cedit pels Veïns de Cinc Claus que consistia amb un cistell d'ous i un pot d'anxoves que va correspondre al número 3.851. Va haver-hi un segon premi que era una caixa de xampany i un pot d'anxoves que fou pel poseïdor del número 0481. Seguidament es lliuraren els premis del concurs d'arrossada, trofeus cedits per Hotel Voramar, Hotel Nieves Mar, Vacances l'Escala, Casa Callol Callol, Begudes Gironès, Joieria Molinas, Electrodomèstics Rivera i Agrupació Sardanista "Avi Xaxu", que feu a mans dels guanyadors la senyoreta Laura Forner i Guerra, Pubilla de la Sardana de l'Escala 1.984. Com cada any va haver-hi premis pel gust i per la presentació

dels arrossos, que segons la classificació atorgada pel jurat que formaren en aquesta ocasió Josep Peracaula, Lluís Mallart i Joan Gumà, fou la següent: **Premis de gust:** Primer: punts 28, Lluís Racionero; Segon: punts 27, Joan Blanch; tercer: punts 26, Pere Comas i quart: 25 punts, Maria Riembau. **Premis de presentació:** Primer: punts 29, Joan Parés; Segon: punts 28, "paella riallera"; tercer: punts 27 Laura i Lluïsa i quart: punts 26, Francesc Grassot, corresponents respectivament, a les inscripcions 32, 6, 17, 22, 7, 15, 9 i 26. (el total de participants foren 32). La coca de Cinc Claus elaborada especialment per la diada, així com la garnatxa de la bota del racó, tingueren, com sempre, molta acceptació entre la nombrosa concurrència que va assistir al VI^è Aplec a Cinc Claus, convertint-lo en una d'aquelles jornades festives que han esdevingut ja tradicional entre les que se celebren a la nostra vila i a la que desitgem tingui continuïtat.

L'audició del mes d'abril està anunciada pel dia 8, dilluns de Pasqua, a les 5 de la tarda, a la Platja i per la cobla PRINCIPAL DE BANYOLES.

FUTBOL

Resultats del mes de febrer.

Benjamins

Dia 3	Palafrugell - L'Escala	6-1
Dia 24	Bisbalenc - L'Escala	5-0

Alevins

Dia 3	L'Escala - Calella	5-1
Dia 10	Bellcaire - L'Escala	2-0
Dia 24	Bisbalenc - L'Escala	1-2

Infantils

Dia 3	Ballcaire - L'Escala	1-2
Dia 10	L'Escala - Gualta	4-2
Dia 24	Bàs cara - L'Escala	1-1

Juvenils

Dia 4	L'Escala - Penya Sport	3-1
Dia 10	Llagostera - L'Escala	0-7
Dia 17	L'Escala - Esclanyà	8-0
Dia 24	L'Escala - Torroella	3-0

Aficionats

Dia 3	L'Escala - Sarrià	4-2
Dia 10	Pont de Molins - L'Escala	1-1
Dia 17	L'Escala - Lladó	7-0
Dia 24	L'Escala - Sant Jordi	10-0

Primera Regional

Dia 3	Palafrugell - L'Escala	2-1
Dia 10	L'Escala - Guíxols	1-4
Dia 17	Verges - L'Escala	1-0
Dia 24	Hostalrich - L'Escala	1-3

El divendres dia 9 de març la junta del F.C. L'Escala, va convocar a una reunió extraordinària de socis, celebrada a les 9 del vespre al C.E.R., per exposar la seva decisió de dimetir tots els components al acabar la present temporada i convidar als socis a formar una junta directiva per la propera. En principi, no va sortir ningú que acceptés i es va deixar a l'espera que els aficionats que tinguin el gust de col·laborar amb el nostre club es posin en contacte amb els actuals directius per tal de ser informats dels diferents assumptes, que no han de ser desconeguts dels futurs components de la directiva del nostre Club de futbol.

PENYA BLAUGRANA DE L'ESCALA I COMARCA

El divendres dia 22 de febrer, tenia lloc al Restaurant el Roser, la reunió ordinària de la Penya Blaugrana de l'Escala i Comarca, que s'inicià a les 9 del vespre amb un bufet fred, en el qual foren convidats els socis amb les seves respectives esposes. Quan ja eren les 10 es posà en coneixament dels assistents l'estat econòmic de l'entitat, es va explicar el perquè s'havia deixat el local social, comunicant i convidant a la Trobada de Penyes que s'ha de celebrar el primer de maig a Santa Coloma de Farners, donant detall del motiu que ha portat a celebrar-se, per dir-nos seguidament en Francesc Torres, actual president que ell deixava al càrrec aquest any i que ens tornaria a reunir el mes de novembre per explicar de la manera que s'havien de presentar les candidatures i donar detalls de la presa possessió dels nous càrrecs. L'actuació del grup escalenc Oreig de Mar, tancava l'acte, no oblidant que a la mitja part fou sortejat un televisor entre els socis actuals que va correspondre a en Vicens Gumà i Reinés. Cal dir que l'assistència, tot i haver-hi les dones, fou inferior a la de l'any passat.

NOCES D'OR I NOCES D'ARGENT

El dijous dia 7 de març, va celebrar-se a la Casa Rectoral, la primera reunió de les parelles que celebren aquest any els 50 i 25 anys de matrimoni, per tal de tenir el primer contacte cara a la celebració de la festa en comunitat, com s'ha fet aquests dos darrers anys. La propera reunió es va decidir pel dijous 21 de març on s'espera es puguin concretar alguns punts de la festa. En la primera reunió hi foren convidades les parelles que consta en el Jutjat o be en el Registre Parroquial el seu casament, però com cada any hi ha parelles que celebren el matrimoni fora de la nostra vila i al no tenir-ne constància no s'ha pogut notificar-s'hi. Voldriem, doncs, des de les pàgines de l'Escalenc, fer una crida a totes les parelles que enguany celebren els 50 o els 25 anys de Casats, fent saber, a totes les que no en tenien notícia, que el dijous dia 21, a les 10 del vespre, hi ha una reunió a la Casa Rectoral.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Naixements

31-12-84	Cristina Ramió i Beut, filla de Lluís i Josepa.
12-01-85	Gerard Tubau i Callol, filla de Domènec i Rosa-M
18-01-85	Josep Bofill i Testart, fill de Francesc i Immaculada.
8-02-85	Anna Ballesta i Saballs, filla de Joaquim i Francesca.
19-02-85	Francesc-Josep Lupiañez i Pons, fill de Francesc i M-Teresa.

Matrimonis

5-01-85	Joan Peraferrer i Ferran amb Maria - Dolors Puig i Darder.
---------	--

Defuncions

5-01-85	Salvador Costa i Amat
15-01-85	Jacques Arthur Ernest Pierre
25-01-85	Rosa Masachs i Bosch
30-01-85	Maria Granollers i Sureda
20-02-85	Elvira Bosch i Ximínis
25-02-85	Josep Masset i Riera
27-02-85	Joan Poch i Pascual

TEATRE

En pocs dies han tingut lloc a la sala del Centre Cultural Municipal Xavier Vilanova dues representacions teatrals de característiques totalment oposades. El dia primer de març, a les 10 del vespre el Grup INTEATREX, oferirà, organitzat per l'Ajuntament de la vila amb l'ajut de la Diputació de Girona, "Estratègia per dos pernils" de Raymond Cousse, interpretada per Martirià Coll. El primer actor i director del grup oferirà una de les seves acostumades actuacions, en aquesta ocasió un monòleg, davant d'una de les assistències més reduïdes que hem vist a la sala del C.E.R.

Dos dies després, es a dir el diumenge dia 3, a les set de la tarda, organitzat per l'Associació de Jubilats, es posava en escena "Quina tia te la núvia" (obra picaresca/vodevil) original de Santos Antolí, traduïda, adaptada i interpretada pel grup TERRABRUNA de Sant Pau. En aquesta ocasió la sala presentava una bona entrada i els assistents demostraren la seva competència tant per la temàtica com per l'interpretació.

CARNAVAL 85

Com es ve fent aquests darrers anys, els actes del Carnestoltes començaren a la nostra vila el dissabte dia 16 a la tarda, amb la desfilada infantil de disfresses que tingué lloc a la sala del C.E.R., amb més de Cent cinquanta participants. A la nit ball amb el conjunt-orquestra "Giravolt", ball, en el decurs del qual tingué lloc el concurs de caretes i maquillatge que donà les següents guanyadores: Maritxell Folch, Viki Parés i M.ª Rosa Portell, classificades per aquest ordre. Despres de la Farandola, es feu mitja part, amb repartiment de cremat per a tothom i posteriorment una tirada de quina. El diumenge al matí —amb el cel cobert i el temps amenaçant, però que va permetre que es pogués portar a terme tot el programa— va tenir lloc la gran rua, cercavila que sortint del carrer Tramuntana, va continuar per la ronda del Pedró, carrers de Gràcia, Enric Serra, Mar, passeig Lluís Albert, Port d'en Perris, passeig Dr. Isern, Punta, carrer del Port, Platja, que oferia un magnífic aspecte, ja que l'animació de la sardinada i l'audició de sardanes interpretada per la cobla Foment de Torroella feren que s'hi aplegués una extraordinària concurrència, que donava un veritable caire festiu, on l'alegria i el bon humor sobre sortia i el colorit i vistositat de les carrosses i comparses, ho convertien en quelcom diferent, en una festa d'un especial contingut. Hem dit més d'una vegada que en aquest espai ens limitem a deixar constància del que és celebra a la nostra vila, sense un comentari personal, però en aquesta ocasió no ens podem estar de fer-hi constar que la rua fou molt ben preparada i extraordinària en tots els aspectes, millorant en quantitat i qualitat les participacions de l'any anterior. A la tarda, va haver-hi un ball infantil amb "Ara va de bo" i a la nit ball de disfresses amanitzat pel conjunt "Brindis", amb galetes i xampany a la mitja part, sense marcar-hi la farandola, la quina, la trencada d'olles i el plegar del ball xocolatada amb coca. El dilluns a la nit ball amb el conjunt Setson i Blas, amb el concurs de barrets, polques, mazurques, farandola, vi dolç i vi ranci, a la mitja part, i el lliurament de premis del concurs de cartells —M.ª Rosa Portell primer premi i accèssits per Ramon Manen —del concurs de barrets— Antoni Fuster, Lluís Pagès i Piti Masafont obtingueren els tres primers per aquest ordre— sorteig del viatge a Mallorca n.º 3.824 del sopar n.º 6.022 i del xai n.º 0.612, i a continuació l'obertura dels sobres amb les puntuacions secretes donades pels set membres del jurat, corresponents a les carrosses i compare de la rua. El recompte de punts donà el següent resultat: "Imperi romà" 65'50; "Homenatge II Centenari Germans Grimm" 65; "Els esquimals" 58; "Els camps Elissis" 56'50; "Els indis" 55; "El dominó" 55; "Els dimonis del poble sec" 52'50; "Les retetes de l'Escala" 49; "La baralla francesa" 46'50; "Moros a la costa" 45'50 "La comparse celestial" 45'50 i "Pom-pom jazz" 44. Felicitem als guanyadors i en coratge a la resta dels participants a continuar superat-se cara a les properes edicions, a fi de que les nostres festes carnavalesques aconseguixin en un curt espai de temps un renom i una popularitat que els èxits assolits en aquests darrers anys així semblen presagiar-ho. (Fotos J. M.ª Cortal).

LA POLÈMICA ENTORN AL MERCAT. CRONOLOGIA DELS FETS.

El diumenge dia 10 de febrer era el dia assenyalat per al canvi d'ubicació del mercat, a fi que aquest comencés a tenir lloc en el nou emplaçament, situat just darrera de les escoles, tal com ja s'havia fet públic amb anterioritat.

Els marxants no estigueren en absolut conformes amb el nou lloc assignat i acordaren no parar, en no haver arribat a un acord amb l'ajuntament, tot i les moltes negociacions amb representants d'ambdues parts que es mantigueren uns dies abans a l'esmentat 10 de febrer.

La mateixa postura adoptaren els diumenges següents, si bé va ésser el dia 24 de febrer quan la protesta dels marxants es va deixar sentir més. Aparcaren els vehicles al llarg del Passeig Marítim, d'altres repartien clavells als que signaven i als vianants en general, mentre que com a cloenda d'aquell agitat matí, i a l'hora de cloure el mercat, després de la una del migdia, els marxants feren una mena de cercavila amb llurs vehicles a la vegada que feien sonar els clàxons tant fort com podien. Com a mesura de força, havien pretès també que els marxants agremiats que paren els diumenges a la plaça Víctor Català no ho fessin aquell dia, creant així una certa tensió al seu voltant, en un clima d'incertesa i expectativa, al qual la gent s'hi va habituant.

De tot aquest enrenou, se'n va fer ressó la televisió catalana i d'altres mitjans de comunicació gironins que segueixen molt d'aprop el conflicte. A fi d'informar amb nitidesa a la població sobre aquest fet, del qual tothom opina a la seva manera, tingué lloc a Ràdio L'Escala el proppassat 28 de febrer, a tres quarts de vuit del vespre, una xerrada en la qual intervenia lliurement qui ho desitjava, mentre que representants de l'Ajuntament s'aprestaven a respondre i a contrastar les qüestions i punts de vista que s'exposaven a respondre i a contrastar les qüestions i punts de vista que s'exposaven. Lògicament, aquest programa especial va despertar l'interès dels escalencs, tenint en compte que ha vingut essent el tema del dia durant les últimes setmanes.

Per la seva part, els marxants convocaren l'alcalde a un debat públic el diumenge 3 de març, entre les 10 i les 12 del migdia, al qual ja havia declarat prèviament que no hi assistiria i que estaria disposat a acceptar-lo un dia laboral al vespre.

Desconexim la situació del problema en el moment que "L'Escalenc" arribi als lectors, però en tot cas, i després de les referències apuntades, desitgem que es pugui arribar a la millor solució per a la vila de L'Escala.

ANXOVES DE L'ESCALA. DENOMICACIÓ DE QUALITAT

El proppassat 27 de febrer tingué lloc a l'Ajuntament de L'Escala una entrevista entre representants del departament de Ramaderia i Pesca i Alimentació de La Generalitat, l'alcalde de la vila i els industrials escalencs del ram.

L'objecte de la trobada era per a comentar la proposta oferta per La Generalitat del reconeixement o distintiu de qualitat a les Anxoves de L'Escala.

Vuit dies després tenia una altra reunió entre l'alcalde i els saladors, concretament el 7 de març, arribant-se a l'acord d'acceptar-hi i de fer les tramitacions legals necessàries per a portar a terme la proposta de la denominació de qualitat.

Esperem que això constitueixi un pas endavant en el sector de l'anxova, tant representatiu de la nostra vila, i que continuï donant a conèixer el nostre poble com, de sempre, ho ha vingut realitzant amb èxit.

LEGALITZACIÓ DE LA POLICIA MUNICIPAL.

La Direcció General d'Administració Local, del Ministeri d'Administració Territorial, va adreçar un escrit a l'Ajuntament de L'Escala, rebut a primers de febrer, autoritzant la creació de la Policia Municipal, constituïda per un Cap, set policies municipals i quatre auxiliars de policia municipal.

Segons es comprova per la certificació rebuda de Madrid, l'expedient presentat el desembre de 1984 per L'Ajuntament de L'Escala i l'informe del Govern Civil de Girona reuneixen les condicions necessàries que han fet possible la total i unànime aprovació.

LA COMISSIÓ COORDINADORA D'ACTIVITATS I EL RETORN DE LA SECCIÓ DE CINEMA DEL C.E.R.

La Comissió Coordinadora d'activitats de L'Escala, que es va constituir el desembre de 1984, com ja informarem fa dos mesos, va editar uns impresos de color verd en els quals hi figuraven tot un seguit d'actes organitzats durant els mesos de febrer i març per part de les diferents comissions o entitats: Comissió de Carnaval, Agrupació Sardanista Avi Xaxu del C.E.R., secció de Tennis Taula del C.E.R. Associació de Jubilats, etc, etc...

El que constitueix una bona notícia és el retorn a l'activitat de la secció de Cinema del C.E.R. L'Escala, del qual ens n'alegrem per tot el que suposa de millora i distracció de cares a la mainada.

Les dues primeres pel·lícules tenien lloc els dies 24 de febrer i 10 de març i els respectius títols eren "El séptimo de caballería" i "El arquero de fuego".

ELS PRESSUPOSTOS MUNICIPALS SOBREPASSEN ELS 400 MILIONS.

El dimarts 5 de febrer tingué lloc el ple extraordinari per a l'aprovació dels pressupostos municipals —l'ordinari i el d'inversions— que foren aprovats per unanimitat.

El pressupost ordinari puja 225 milions que ha estat distribuïts en diferents àrees. Les més notables són les de Govern Local, amb un 39,3 % (la partida de personal sol ja representa un 31 % del pressupost) i l'Àrea de Serveis, amb un 27 % (especialment, s'hi troba la recollida d'escombraries amb un 11'3 % i el Servei d'Aigües, amb un 7'1 %).

El pressupost d'inversions ha estat dotat amb 208.336.050 pessetes, de les quals, més de 56 milions són per a la construcció del nou ajuntament, 54 milions per a la urbanització de l'Avinguda de Girona, més de 38 milions per a la construcció del pavelló poliesportiu, i 14 milions per a la construcció de l'escola polivalent.

L'ESCALA I LES RUINES D'EMPÚRIES

L'Escala vol participar més directament en tot allò que fa referència a les Ruïnes d'Empúries i el Museu. Això és el que es desprèn d'unes declaracions efectuades per l'alcalde, Sr. Rafael Bruguera, demanant de manera especial que cal coordinar totes les administracions que hi intervenen: diputació de Barcelona, diputació de Girona, La Generalitat i l'Ajuntament.

Reconeix que fins a cert punt és lògic que la coordinació barcelonina compti amb la direcció i control de les Ruïnes d'Empúries, ja que són molts els milions invertits en les excavacions.

Amb tot, recorda que Empúries es troba dins el terme municipal de L'Escala i, si bé és impensable que el nostre municipi se'n pugui fer càrrec —això sol ja s'emportaria el cinquanta per cent del pressupost municipal— sí manifesta que voldria una major intervenció i participació en la gestió de les excavacions d'Empúries.

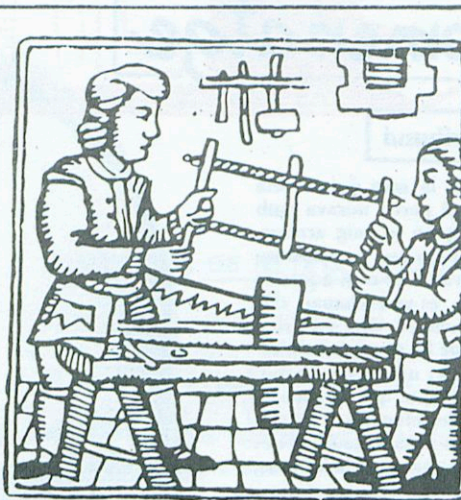

NECROLÒGICA

En **Josep Cortal i Boada**, "l'Avi Papat", ens ha deixat sobtadament, als 86 anys, el matí del dia 12. Queda entre nosaltres l'imborrable record de la seva bonhomia, la seva afabilitat i el seu tracte amable i atent.

Des d'aquí expressem el nostre condol al seus familiars, en especial al nostre company i col·laborador Josep M.ª Cortal.

"Avi Papat": Descanseu en pau!!

Mobles Sancho

Ctra. Palafrugell s/n (davant gasolinera)

Telèfon 77 04 85

L'ESCALA

TENNIS TAULA

Aquests són els darrers resultats aconseguits pels diferents equips de la secció de tennis taula del C.E.R. L'Escala.

LLIGA NACIONAL SEGONA DIVISIO

- CER L'Escala 5 Maginet Tarragona 0 (Palau 2, Marquès 2 i González 1).
- CER L'Escala 5 Reus Deportiu 4 (Palau 3, Marquès 1 i González 1)
- Alba Bescanonina 2 CER L'Escala 5 (Palau 3, Marquès 2 i González).
- CER L'Escala 1 Lumen Barcelona 5 (Palau 1, Marquès i Sues)
- CER L'Escala 5 C.C. Sants 1 (Palau 2, Marquès 2 i Sues 1).

Quan només queden els dos partits que es juguen a Tarragona els dies 9 i 10 de març enfront el Reus Deportiu i el Maginet, el C.E.R. L'Escala és el màxim candidat a obtenir el segon lloc de la classificació, encapçalada merescudament pel Lumen de Sant Joan Despí (Barcelona)

L'actuació del CER L'Escala és notable, superant la de l'any anterior que s'havia obtingut el tercer lloc. Destaquem, entre els resultats aconseguits, la clara superioritat enfront el rival gironí de l'Alba Bescanonina, a qui s'ha superat per dos contundents 5-1 i 5-2, i la brillant i històrica —és la primera vegada que guanyem un representant de Barcelona en competició de lliga nacional— victòria sobre el C.C. Sants, en una gran actuació de Palau, Marquès i Sues, amb una notable assistència de públic que va animar constantment al CER L'Escala.

EQUIPS PROVINCIALS 1.ª CATEGORIA

- F.E. Cassanenc 0 CER L'Escala 5 (Marquès 2, González 2 i Sues 1).
- CER L'Escala 5 Foment La Bisbal 0 (Sues 2, Guanter 2 i González 1).
- T.T. Lloret 2 CER L'Escala 5 (González 3 i Sues 2).
- CER L'Escala 5 T.T. Palafrugell 0 (Marquès 2, González 2 i Sues 1).

El CER L'Escala s'ha proclamat brillant campió provincial per equips de primeres, guanyant molt clarament a la majoria dels rivals, i obtenint els mateixos punts que l'Alba Bescanonina, però amb millor "goal average" de jocs que aquells, la superioritat envers els quals vàrem ratificar en els partits de lliga nacional.

EQUIPS PROVINCIAL 3.ª CATEGORIA

- CER L'Escala 5 A.V.A.P Girona 3 (X. Cortal 3 J.M.ª Guanter 2 i Marquès)
- 21 Canvi 5 "A" Girona 1 CER L'Escala 5 (X. Cortal 2 J.M.ª Guanter 2 i J. Ll. Cortal 1).
- CER L'Escala 5 C.N. Figueres 1 (Cortal 2 Sabrià 2 i J.M. Guanter 1).

Quan hem arribat a la fi de la primera volta, el CER L'Escala es troba classificat en tercer, entre 15 equips inscrits, darrera de l'Alba Bescanonina (1 partit perdut) i del T.T. Palafrugell (2 partits perduts) i amb els mateixos punts que el Foment Esportiu Cassanenc, havent perdut tres partits cadascú, però classificats davant d'ells, ja que els vàrem guanyar per 5 a 3.

EQUIPS PROVINCIALS FEMENINS

Categoria Juvenil

- CER L'Escala 2 21 Canvi 5 Girona 4
- 21 Canvi 5 1 CER L'Escala 4

L'equip femení juvenil ha quedat campió provincial per equips després d'haver remuntat espectacularment el 1 a 4 del partit d'anada, amb el mateix resultat, però superant a les gironines, havent aconseguit el 3 - 0 (es juga pel sistema Copa Davis) en el segon partit mentre que el primer partit les visitants ho feien només per 2 - 1. Integren l'equip femení, tant en juvenils com en seniors, la Carme Sureda, la Victòria Olivares, la Montse Ramió, la "Cefi" Herrera i la infantil Sílvia Marquès.

Categoria Senior

- CER L'Escala 5 F.E. Cassanenc 0 (Sureda 2 Herrera 2 Ramió 1)
 - T.T. Olot 0 CER L'Escala 5 (Herera 2 Olivares 2 Ramió 1)
- També en aquesta categoria, comptem amb les màximes possibilitats d'obtenir el títol.

Félix Guanter.

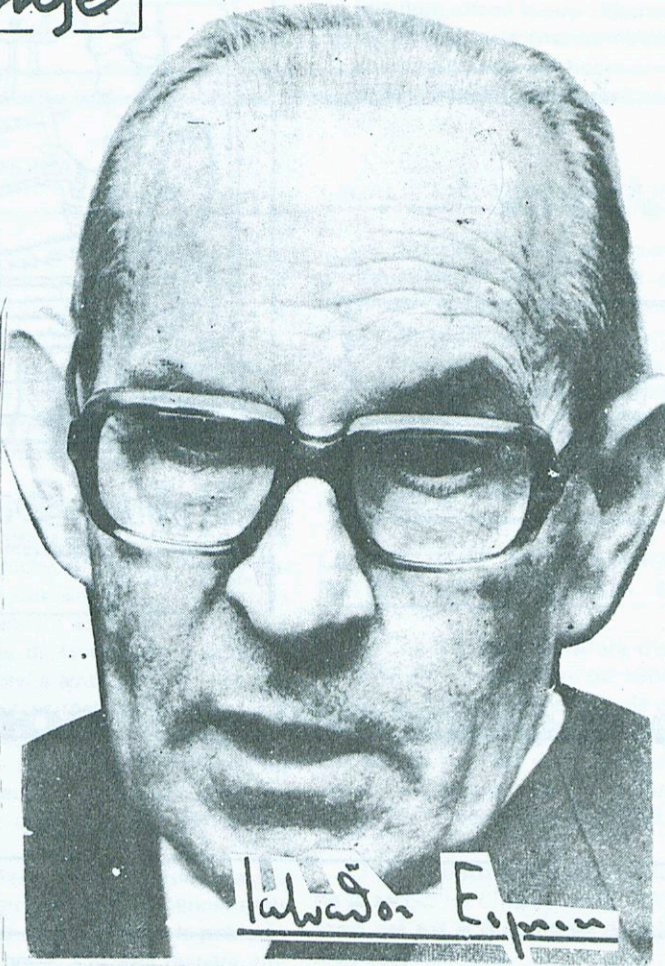

(1913 - 1985)

Petit homenatge

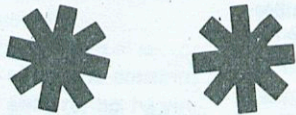
El país moribund

El país que havia perdut la seva ànima seia amb les mans huides vora el port i mirava amb tristesa les aigües mortes, quan jo vaig arribar. «Seré aviat com-elles. Je ho veus, no expresso res, res de meu autèntic. Aviat seré com aquestes aigües, un mirall indiferent», es va exclamar. «De cap manera!», li vaig respondre. «Ets un gran, un formidable país.» «En què ho coneixes?», s'escridassava el pobre vell país, una mica revifat, perquè no hi ha ningú més apte que els pobres vells països per a les revifalles efímeres. «En què ho coneixes?», va dir, caigut altra vegada en desesper. «Sóc una ombra, una carcassa. Ja ho veus, ell va ser el nucli i el camí de la meua glòria», va dir assenyalant el port. «D'ell sortien els vaixells cap a les conquestes, les sàvies lleis de tota la mar, la senyera orgullosa. Ara, en canvi, és vell i moribund com jo. I la seva senectut, disfressada, com la meua, amb un maquillatge d'adjectius de banbolina. S'ha perdut la cadència de la meua llengua imperial. Ara la parlen a crits, sense acabar els períodes, afirmada a base de blasfèmies i de gestos paleolítics. Se m'ha convertit en un volapuk sense intimitat ni finor, sense matís, empedreït de paraules sibil·lines, fredes, pedants, insuportables. No la llegeix ningú, i la mica de literatura que cultiven, raquítica, amorfa, grisa, sense personalitat ni entusiasme, no té un altre propòsit que servir finalitats electorals. Els meus fills no s'interessen per l'esperit i han perdut tota tradició de cultura i de finesa. Materialistes com són, imiten la tècnica aliena. Sóc, ja ho veus, un país sense ànima. I ara justament, moribund i cansat, visc a la força una mascarada grotesca, el somni d'una ment ambiciosa, una ganyota mesquina. Sóc tan sols una anacrònica silueta medieval.» «No, ets un gran país, un país d'esdevenidor, diantre!», el vaig interrompre. «Una silueta medieval? I què, saps la importància que et resulta d'això? No llegeixes Spengler, Berdiaev, la premsa, la gent que ha contemplat Déu cara a cara, els descendents universitaris dels profetes? És la teua hora, l'hora de la teua mar, de la teua llengua, del teu imperi, de la teua glòria, del teu seny.» «El millor del món», cridava un cor llunyà i patriòtic. «Ets ric, ets còmic», prosseguia jo. «Què em dius de la teua dansa?» «La més bella del món», deia el cor. «I de la teua cançó popular?» «No n'hi ha d'altra, la, la, la, cantava el cor. «I dels teus prosperos hospitals, de la teua pau pública, de la teua polidesa ciutadana, de la bonhomia de la gent del teu camp? No pots escopir més, no pots mobilitzar més captaires, no pots ignorar més del que ignores. Tot té un límit, l'has aconseguit, no has d'exigir res més al teu esforç. Moribund? Qui tingués la teua salut, la teua empenyal! En demanes proves? Quina altra que la de la teua gran ciutat, anàrquica modèlica, pretensiosa, nou rica, sense gens de confort?» «La millor de totes», exultava el cor. «Això sí, no es pot negar que cap altra no té el seu Palau de la Música ni el seu Gran Metro», va convenir el país. «Afegeix-hi també el sentit crític dels qui l'habituen, escolta'ls», li vaig dir. «No es pot viure en aquesta cabila», deia la veu del pedagog Efrem. «Què han de pensar de nosaltres Adler i els hongaresos?» «Hélas, hélas, la hétéuse humaine!», recitava l'harmoniosa gorja de Pulcre Trompelli. «Som d'un país de cinquena o potser de sisena categoria», afirmava amb una evident satisfacció Ecolampadi Miravittles. «Els alemanys varen organitzar fa poc un concurs colossal. El tema a desenrotllar era: "Bases africanes de cretinisme en els homes i en els pobles." Nosaltres n'hem resultat guanyadors.» «Campions, nosaltres? L'agradable, l'única noval!», va dir, excitada, Aina Cohen, l'exímia poetessa. «No oïu com el rossinyol recula per la victòria? Allí, a la masia dels vellards, mentre el bon jai:

«Escolta el càntic dolç de l'ocellet i pesa figues al regne de la son. La testa venerable es congestiona al ritme del xup-xup de l'arrossada.»

No oblideu, germans, que som els predilectes de Nostre Senyor», va afegir la suau recitadora, després de desfermar i de rebre uns entusiastes aplaudiments. «Que no senties Aina, que no la senties? Te n'has convençut ara?», vaig preguntar al país. «Sí», va dir ell, entès. «Però sóc tan decrepit! Quin fred, tot em roda, em moro!», va xisclar de sobte. La feridura va ser fulminant, i no vaig tenir temps d'auxiliar-lo. El cos queia amb clapoteig a les aigües encalmades, en un solitari indret, i jo n'era l'únic testimoni. «Mullar-me per ell?», vaig reflexionar. «Ja en trobarem un altre que ens pugui fer més peça. Vaig a telegrafiar la notícia, és més essencial que intentar de salvar-lo. Quin èxit periodístic que serà!», vaig meditar, mentre m'allunyava. «Què diu aquest benic?», preguntaven l'endemà els conciutadans, en llegir el telegrama. «Què diu? «Vell país ofegat ahir aigües port. No s'ha identificat cadàver.» Té, el país es va morir, visca! Fins tenim un país que se'n mor. Vejam, en volem detalls.» Aquell dia les redaccions varen treballar d'una manera febrosa i compensaven amb escreix la quotidiana penúria econòmica editorial: almenys es varen vendre una cinquantena de periòdics en llengua nostrada, en aquella llengua que amb tant de delicat amor n'han dit després vernacle.

"A LA VORA DEL MAR..."

A la vora del mar. Tenia una casa, el meu somni, a la vora del mar.

Alta proa! Per lliures camins d'aigua, l'esvelta barca que jo manava.

Els ulls sabien tot el repòs i l'ordre d'una petita pàtria.

Com necessito contar-te la basarda que fa la pluja als vidres! Avui cau nit de fosca damunt la meua casa.

Les roques negres m'atrauen a naufragi. Captiu del càntic, el meu esforç inútil, qui pot guiar-me a l'alba?

Ran de la mar, tenia una casa, un lent somni.

DE TAN SENZILL, NO T'AGRADARA

Cansat de tants de versos que no fan companyia — els admirables versos de savis excel·lents —, i de mirar com passa l'emperador tot nu, i del gran plany del vent, aquest vell adversari, i de l'excés de mi, sense missatge, ara us diré, amb paraules ben clares, amb crit elemental, lluny d'artifici, que vull només parar-me en el camí, ja decantat amic de l'última injustícia, i ajaçar-me per sempre, sense recança, mort, damunt la bona terra.

"NO CONVÉ QUE DIGUEM EL NOM..."

No convé que diguem el nom del qui ens pensa enllà de la nostra por. Si toquem a les palpentes amb aquest estrany cec i ens sentim sempre mirats pel blanc esguard del cec, ¿on sinó en el buit i en el no-res fonamentarem la nostra vida? Provarem d'alçar en la sorra el palau perillós dels nostres somnis i aprendrem aquesta lliçó humil al llarg de tot el temps del cansament, car sols així som lliures de combatre per l'última victòria damunt l'esglai. Escolta, Sepharad: els homes no poden ser si no són lliures. Que sàpiga Sepharad que no podrem mai ser si no som lliures. I cridi la veu de tot el poble: "Améu".

ENTREVISTA

Els alumnes de 4.^{rt} del Col·legi P. "Empúries", en grups i complint un exercici de llengua catalana han realitzat diferents entrevistes a també diferents personatges de la vila, imitant en certa manera l'equip entrevistador de L'ESCALENC el qual ens deleïta mes darrera mes amb les seves converses amb...

Avui publiquem la realitzada per un grup d'alumnes de 4.^{rt} C. als monitors de les sardanes:

1.- Alumnes: Per què es dediquen a ensenyar a ballar sardanes?

Monitors: Perquè ens agradaria que tothom en sapigués.

A.- Per què li agrada ensenyar a ballar sardanes?

M.- Perquè tots els nens n'aprenguin.

A.- Es difícil ensenyar a ballar?

M.- Quan se fa a gust, gens.

A.- Quants nens venen a aprendre?

M.- De moment, 95.

A.- A quina edat poden començar els infants?

M.- Als 6 anys.

A.- Es poden apuntar gent gran per aprendre'n?

M.- Si, i ens agrada molt que s'hi apuntin.

A.- Es divertit o cansat ensenyar-ne?

M.- Nosaltres ens divertim.

A.- Quantes hores setmanals dediquen a ensenyar?

M.- Una hora cada setmana.

A.- Per què L'Escala es balla amb els braços sempre amunt?

M.- Per que és la manera autèntica i la conservem.

A.- Quina és la sardana que els agrada més?

M.- Carles Pous: Platges de L'escala.

M.a Rosa Pous: Parlem de L'Escala.

Ens agradem perquè parlen de l'Escala.

A.- Quan han d'anar a ballar a algun poble, col·laboren els pares?

M.- No gaire, n'hi ha que si i n'hi ha que no.

A.- Quants nens nous s'han apuntat?

M.- 44 nens.

A.- Quantes persones es dediquen a ensenyar a ballar?

M.- En som 5

A.- Quins dies creuen que són els millors per ensenyar?

M.- Els divendres.

A.- Creu que s'hauria d'apuntar més gent a aprendre a ballar?

M.- Si, i tant!

A.- Creu que haurien de ser més monitors?

M.- Si, seria molt necessari.

A.- Com ho fan per organitzar les trobades de sardanistes?

M.- Hi ha una agrupació provincial que s'hi dedica.

Nosaltres hi afegim: agraïm la tasca portada a terme per l'Agrupació Sardanista tant per l'organització dels Aplecs locals: L'Escala, Sant Martí i Cinc Claus, com també per la participació en les Trobades Infantils de Colles sardanistes i en definitiva per mantenir viva la sardana.

CAMPANYA DE NETEJA I SALUT A L'ESCOLA

Dintre del programa d'Educació per a la salut s'està realitzant al Col·legi Públic "Empúries" de la nostra vila una **CAMPANYA DE NETEJA I SALUT A L'ESCOLA** destinat als escolars de parvulari i E.G.B.

Aquest projecte està pensat portar-lo a terme a l'escola, doncs és evident que aquesta acull a la totalitat de la població durant uns quants anys i el paper que pot jugar l'escola en la tasca col·lectiva de lluita en favor de la salut tan individual com social, és importantíssim.

La campanya encaminada a l'educació per a la salut, a més de portar-se a terme a l'escola, s'ha de correspondre amb els altres àmbits de la societat, especialment el familiar.

Es procura que aquesta educació per a la salut no formi una matèria que s'estudia dins un horari determinat o que és un nou programa, sino al contrari, que el programa s'insereixi dins la vida de l'escola, al llarg de la jornada escolar i enfocar les activitats des del punt de vista de la salut.

Les qüestions d'educació per a la salut s'han agrupat en deu temes setmanals a realitzar des de la setmana del 4 al 8 de març fins a la setmana del 20 al 24 de Maig.

Els temes són aquests:

- 1.- Higiene del cabells.
- 2.- Higiene dels peus, mans i ungles.
- 3.- Higiene dels ulls, nas, i orelles.
- 4.- Higiene de la boca i dents.
- 5.- Higiene personal en general.
- 6.- Higiene del vestits i calçats.
- 7.- Neteja dels patis i lavabos.
- 8.- Neteja i ordre de la classe.
- 9.- Educació alimentària.
- 10.- Setmana de cloenda.

Cada un d'aquests temes tindrà els següents apartats:

En Primer lloc unes breus nocions sobre el tema o sigui **EL QUE CAL SABER**.

En segon i tercer lloc els **objectius generals i objectius** per cicles respectivament. En aquest apartat hi figurarà el que volem aconseguir en general i per a cada un dels cicles que formen l'E.G.B. (**CICLE INICIAL**: Pàrvuls, 1.er i 2.^{on}; **CICLE MITJA** 3.er, 4.^{rt} i 5.^è i el **CICLE SUPERIOR**: 6.^è, 7.^è i 8.^è).

I per últim i en l'apartat quart unes quantes **activitats relacionades** en cada un dels temes i encaminades a la consecució del objectius marcats en els dos apartats anteriors.

Com a nota final voldria remarcar que és essencial la **participació dels pares i de la societat en general**.

